

NGƯỜI TÔI TỚ BỊ TỪ CHỐI & ĐƯỢC TÔN VINH

(Máccô 8:31-15:47 & 16:1-20)

Ngay cả trước khi Máccô loan báo về lời tuyên bố trực tiếp của Đức Kitô Ngài là Vua của vương quốc, ông mạc khải cách mà Nhà Vua được đón nhận ra sao. Đó là Ngài sẽ chịu đau khổ và bị từ chối “*Con Người phải chịu đau khổ nhiều, bị các kỳ mục, thượng tế cùng kinh sư loại bỏ, bị giết chết và sau ba ngày sẽ sống lại*” (8:31). “*Con Người sẽ bị nộp vào tay người đời*” (9:31, 10: 33-34).

Như thế, Chúa Giêsu công bố vương quốc bằng việc trình diện chính mình tại Giêrusalem như là Người Thừa kế Vua Đavít, theo như lời tiên báo của ngôn sứ Giacaria 9:9 (Mc 11:1-11).

Người ta đón nhận Nhà Vua thế nào? Thoạt đầu họ chào đón Ngài bởi vì họ hy vọng rằng Ngài sẽ giải phóng họ khỏi ách nô lệ của Người Roma và giải thoát họ khỏi sự nghèo đói mà họ đang phải gánh chịu. nhưng khi Ngài vào Đền Thờ và trình bày cho họ rằng sứ mệnh của Ngài là sứ mệnh giải phóng tinh thần Ngài bị những nhà lãnh đạo tôn giáo thù ghét với một sự thù ghét của quỷ dữ đến độ âm mưu giết Ngài (14:1).

TỘI LỖI LỚN NHẤT CỦA THẾ GIAN

Tội lỗi lớn nhất của thời đại này, cũng như mọi thời, là từ chối Đức Giêsu Kitô. Đúng vậy, hãy nhớ rằng bất cứ ai đã nghe Phúc Âm thì hoặc là đón nhận Chúa như là Đấng Cứu Độ hoặc là chà đạp Ngài dưới chân. Dân chúng thời Chúa Giêsu đã làm chọn lựa của mình và dân chúng thời chúng ta cũng phải làm lấy sự chọn lựa của họ.

Sự HIỆN DIỆN kỳ diệu chiếu tỏa trong các sách Phúc Âm, cái nhìn của Thiên Chúa trong xác thịt này – bạn có ngó vào rồi đi qua như là nhìn một tác phẩm nghệ thuật không? Tiếng Kêu vang dội qua bao thế kỷ này, bạn có nghe như là nghe một nhà diễn thuyết hùng biện chẳng? Chúa Giêsu là ai đối với bạn? Một cái tên? Hay Sự Phụ của bạn?

Sau sứ vụ công khai của Chúa Giêsu được kể lại trong Máccô 10:46-11:26, chúng ta đọc thấy cuộc chạm trán cuối cùng của Ngài với các nhà lãnh đạo Dothái và sự chiến thắng của Ngài trên họ (11:27-12:44)

Chúa Giêsu cố gắng thuyết phục người Dothái chấp nhận Ngài là Đấng Messia (11:15-12:44). Đó là một ngày Thứ Ba bận rộn từ sáng đến chiều trong một cố gắng lớn lao và mạnh mẽ để thuyết phục quốc gia Dothái nhận biết Ngài, và như thế trở thành một quốc gia vinh quang, thành sự chúc lành cho thế giới, cái mà nó đã được tuyển chọn riêng ra cho mục đích đó.

Trong quảng trường tuyệt đẹp của Đền Thờ, một người Galilêa bình dị gặp gỡ các nhà lãnh đạo Dothái mặc những bộ lễ phục lộng lẫy biểu trưng cho uy quyền của họ. Cuộc chất vấn gay gắt và kéo dài với những câu hỏi lắt léo.

Các kinh sư, kỳ mục và thượng tế hỏi Ngài: “*Ông lấy quyền nào mà làm các điều ấy, hay ai đã cho ông làm các điều ấy?*” (11:28)

Biết phái và phe Hêrôđê gài bẫy bắt bẻ Ngài qua những lời Ngài nói : “*Có được phép nộp thuế cho Xêda hay không?*” (12:14).

Nhóm Sadốc là nhóm không tin sự sống lại hỏi Ngài: “*Trong ngày sống lại, khi họ sống lại, bà ấy sẽ là vợ của ai trong số họ? Vì bảy người đó đã lấy bà làm vợ*” (12:23).

Các kinh sư hỏi Ngài: “*Điều răn nào trọng nhất?*” (12:28).

Sau khi Chúa Giêsu trả lời các câu hỏi của họ, không ai dám chất vấn Ngài nữa (12:34).

Có vẻ như Ngài không thể trốn thoát tội phản quốc đối với chính quyền Lamã trong việc trả lời họ, nhưng Ngài đã ra khỏi đó bình yên vô sự. Chúa bị tấn công từng giờ.

Suốt từ đầu đến cuối, Người Tôi Tớ hoàn hảo của Thiên Chúa bị kẻ thù kiên trì tấn công. Kẻ Thù không chết! Chúa Giêsu làm các kẻ thù của mình im lặng nhưng lòng họ không phục. Vì thế Ngài lật tẩy những thói giả hình của họ bằng những lời nổ ra như bom. Ngài cố gắng xuyên qua bức tường thành kiên của họ và làm cho họ thống hối trước khi quá trễ, nhưng những cố gắng đó hầu như vô ích.

Trước khi vác thập giá, Chúa Giêsu mạc khải tương lai cho các môn đệ đang hoang mang trong huấn từ Olivet (Mc 13). Ngài nói cho họ biết về kết thúc của thời này, về sự khổ cực lớn lao, và đỉnh điểm của bài huấn từ là lời hứa trở lại trong vinh quang và uy quyền.

Âm mưu tính kế bắt giết Chúa của các thượng tế, việc “xức dầu ướp xác để chuẩn bị mai táng” của bạn Ngài mở đầu chương 14. Tiếp theo là câu chuyện buồn muôn thuở của sự phản bội bởi tay của chính môn đệ mình (14:10-11), rồi tiệc mừng lễ Vượt Qua và việc thiết lập Bí Tích Thánh Thể được dồn vào trong hai mươi lăm câu ngắn. Thêm vào vết thương đau nhức là việc chối Chúa của Phêrô (14:26-31, 66-71).

Sứ điệp vĩ đại của ngôn sứ Isaia là Con Thiên Chúa sẽ trở thành Người Tôi Tớ của Chúa để Ngài chết mà cứu chuộc thế giới. Ghi chép của Máccô về sự đau khổ của Chúa Giêsu trong vượt Gethsemane và trên núi Calvary đã làm cho lời tiên báo của Isaia nên trọn (Isaia 53).

Chúa Giêsu đã bị bán với ba mươi đồng tiền bằng bạc, giá của một nô lệ. Ngài đã bị xử tử như một người nô lệ! Nhưng Đức Kitô là Người Tôi Tớ đau khổ và chết cho tôi! Ngài mang lấy tội lỗi của tôi trong chính thân xác Ngài treo trên cây thập giá.

Không có ghi nhận của Máccô về việc Chúa Giêsu có khả năng kêu gọi mười hai đạo binh thiên thần đến trợ giúp nếu Ngài muốn. Không có lời hứa nước trời cho người kẻ trộm trên thập giá. Những tuyên bố này được làm bởi Nhà Vua (trong Mátthêu), nhưng không được nhắc đến bởi Người Tôi Tớ.

NGƯỜI TÔI TỚ ĐƯỢC TÔN VINH

(16:1-20)

Sau khi Người Tôi Tớ hiển mình làm lễ chuộc tội cho nhiều người Ngài chối dậy từ cõi chết. Chúng ta đọc lại lần nữa việc trao sứ vụ lớn lao (16:15), cũng được ghi lại trong Matthêu 28:19-20. So sánh hai trình thuật chúng ta thấy: Trong Máccô chúng ta không nghe Nhà Vua nói, “*Mọi quyền năng trên trời dưới đất được ban cho Ta*” như trong Matthêu. Trong Máccô chúng ta thấy những lời Chúa Giêsu nói rằng các môn đệ Ngài sẽ thế chỗ Ngài, và Ngài sẽ phục vụ trong và qua họ. Ngài vẫn còn là Người Thợ, mặc dầu đã sống lại (16:20). Mệnh lệnh rung chuông phục vụ khẩn cấp. Không một góc thế giới nào bị bỏ qua không thăm viếng; không một linh hồn nào bị bỏ rơi!

Cuối cùng Ngài được đón nhận về trời để ngồi bên hữu Thiên Chúa (16:19). Đáng tự mang trên mình thân phận của một tôi tớ giờ đây được tôn lên cao (Philiphê 2:7-9). Ngài ở vị trí uy quyền, luôn cầu bầu cho chúng ta. Ngài là Đấng Bảo Trợ của chúng ta.

Nhưng Đức Kitô đang ở với chúng ta. Người Tôi Tớ luôn làm việc trong và qua chúng ta. Chúng ta cùng lao động chung với Ngài (1 Corintô 3:9). Ngài vẫn còn “đang hoạt động với chúng ta” (16:20). Chúng ta, sau khi được cứu độ, hãy theo Gương mẫu của chúng ta mà ra đi phục vụ!

“Bởi vậy, anh em thân mến, anh em hãy kiên tâm bền chí, và càng ngày càng tích cực tham gia vào công việc của Chúa, vì biết rằng: trong Chúa, sự khó nhọc của anh em sẽ không trở nên vô ích” (1 Côrintô 15:58).